

ת"פ 25483/12/17 - מדינת ישראל נגד תום אברהם בר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 25483-12-17 מדינת ישראל נ' בר(עציר)
בפני כבוד השופטת סימי פלג קימלוב

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תום אברהם בר (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, עבירה של העלבת עובד ציבור - עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין ועבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה - עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין.
2. כעולה מעובדות כתב האישום מיוחס לנאשם, כי בתאריך 08.12.17 בשעה 03:20 או בסמוך לכך, במועדון "שנקר" בחיפה, נמצא הנאשם על ידי השוטרים קאוריקין בוריס (להלן: "השוטר קאוריקין") ועמירם פרטוש (להלן: "השוטר פרטוש") כשהוא מחזיק בסכין יפנית מתקבעת בעלת להב באורך של 5.5 ס"מ מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.
3. במעמד זה, עת בקשו השוטרים לעצור את הנאשם, מיוחס לנאשם כי העליב את השוטרים והפריע להם בעת מילוי תפקידו בכך שאמר: "מניאקים שרמוטות אני אזיין אתכם" וזאת, תוך שהוא דוחף את השוטר בוריס, וכן איים על השוטרים בפגיעה בגופם בכך שאמר להם: "אני אזיין אתכם, אתם לא שווים כסף, שרמוטות, מזדיינים בתחת מוצצים, אני אמצא אתכם אני אטפל בכם אתם שרמוטות".
4. בהמשך בתחנת המשטרה בזבולון, עת הוכנס הנאשם לתא מעוכבים הפריע הנאשם לשוטר עמי לסט (להלן: "השוטר לסט") בכך שירק לעברו, כן איים הנאשם על השוטר אמיל ביסאן (להלן: "השוטר ביסאן") בפגיעה בגופו בכך שאמר לו: "אתה שוטר מניאק, בן זונה כמוך תמצוץ לי, שוטרים זונות מזדיינים בתחת, זין שכמוך. אני אזיין את

הבת שלך, אתה עם הקרחת יה הומו מזדיין בתחת".

5. במהלך השמירה על הנאשם בתא עצורים, עת הבחין הנאשם בשוטרת ספיר אלקובי (להלן: "השוטרת אלקובי") שהיא מצלמת אותו במכשיר הפלאפון שלה, העליב הנאשם את השוטרת בנוגע למילוי תפקידה בכך שאמר לה: "אמא שלך הייתה זונה בילדות, ספיר שלא תאונני על הסרטון הזה בבית כפרה עלייך. אני מכיר את הסטיות שלך, שמעתי עליך לפני השיטור לפני המשטרה, פנים של מוצץ יש לך, באמא שלי, אתה מניאק באזרחות אתה הומו הומלס יה מזדיין יה הומלס".

6. בהמשך בתחנה במהלך חקירת הנאשם ע"י החוקרת אגמית דגן (להלן: "השוטרת דגן") איים הנאשם על החוקרת ועל השוטר כארם אשר נכח במהלך החקירה וכן העליבם במילים בנוגע למילוי תפקידם בכך שאמר לה: "אני לא מאמין בך, כי אם כרגע הבן שרמוטה הזה, הבן זונה עם המדים פה מצלם ולפני כן הוא לא צילם את מה שאת אמרת, לא שמעו יה זונה, שקט יא זונה שקט, שקט יא זונה, את לא מכובדת, את זונה בעיניי את שונה בעיניי ולא משנה איזה שופט רואה את זה, אני רואה אותך כזונה, אחרי המילים שאמרת, יש? תזדייני, כמה זיינו אותך עד שהגעת לתפקיד? מה זה מלא? פול... נו בת זונה התחלת להתעצבן? אז מה יה שרמוטה, תהיי רגועה, אני לא עצבני, אני אומר לך מה אני חושב עלייך, מה שאת אומרת לי אז גם אני אומר לך, נו אז חפשי מי יזיין אותך, למה כבר לא מנייקים אותך, הרבה זמן מסכנה שלי, נראה לי לא מנייקים אותך הרבה זמן, זה מחסור בזין, מותק, אז תחפשי משהו..." בשלב זה עת פנה השוטר כארם לנאשם ובקש ממנו להירגע, השיב הנאשם: "סתום ת'פה שלך, אתה רוצה לדבר איתי, באלימות אתה יכול לדבר איתי יא בן זונה, הבנת? באלימות? אם אתה רוצה להרביץ לי, להרים עלי ידיים, אתה חושב שביכולתך הכוח? בוא תרים ידיים יא בן זונה, זהו... סתום את הפה שלך יה מלשין, סתום יה בן זונה, סתום יה בן זונה, סתום יה בן זונה, סתום יה בן זונה". בשלב זה נתבקשה החוקרת ע"י הקצין לסיים את החקירה ולהחתים את הנאשם על החקירה, המשיך הנאשם להפריע לשוטרת בעת מילוי תפקידה, בכך שקם מהכיסא ואמר: "מי? תחתום אתה יה בן שרמוטה, תחתום אתה יה מניאק, יה מזדיין".

השאלות שבמחלוקת

7. בין הצדדים אין מחלוקת עובדתית באשר לעובדות המפורטות בכתב האישום והדברים מגובים בראיות, עדות הנאשם בבית המשפט, עדויות השוטרים וסרטון המתעד את הדברים שנאמרו על ידי הנאשם ומהווים בסיס לחלק מהעבירות המיוחסות לו. יחד עם זאת, נטען על ידי ההגנה כי נאמרו כלפי הנאשם אמירות מעליבות ופוגעניות על ידי השוטרת אגמית, אמירות שלא מצאו כל ביטוי בחומר הראיות. אמירות אלה, כך נטען על ידי ההגנה, ליבו את הבעירה הנפשית שהשתוללה אותה עת בנאשם, שעה שהיה שיכור כלוט לטענת ההגנה, דבר שגרם לו להשתלח בצורה מכוערת ובאמירות פוגעניות ומעליבות בשוטרים. לפיכך, נטען על ידי ההגנה, יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

8. סבורני, כי גם לא יכולה להיות מחלוקת כי עובר לאירועים מושא האישום הנאשם שתי משקאות אלכוהוליים. לטעמי גם עובדה זו מגובה בהודעות השוטרים ובראיות אחרות. השאלות שבמחלוקת הן אפוא, האם מתקיימים התנאים המקימים לנאשם הגנה לפי סייג השכרות שבסעיף 34ט לחוק העונשין והאם נשללה ממנו הכוונה הנדרשת

בעבירת האיומים ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וזאת בשל השפעת האלכוהול עליו. שאלה נוספת בליבת המחלוקת היא, האם החיפוש על הנאשם הוא חיפוש לא חוקי המביא לטענת ההגנה, לכדי פסילת הראיה, הסכין שנתפסה עליו מחוץ לחצריו ואשר הוחזקה שלא למטרה כשרה.

9. על פי גרסת התביעה, הנאשם נהג בתוקפנות כמפורט בכתב האישום וכעולה מחומר הראיות שהוגש לבית המשפט ומהעדויות שנשמעו, לא הצליח להשתלט על לשונו ועל התנהגותו והוא נהג, בין היתר, בתוקפנות פיסית ומילולית כלפי שוטרים בכל הזדמנות שהוא נתקל בהם ואולם יצוין כי לא מיוחסת לנאשם עבירת תקיפה מכל סוג שהוא.

10. בנוסף, טוענת המאשימה, כי החיפוש שנעשה על גופו של הנאשם היה חוקי, במסגרתו נתפסה סכין. עוד נטען בהקשר זה, כי גם אם הנאשם סבר כי החיפוש אינו חוקי, אין הדבר מקנה לו את הזכות לקלל שוטרים, להעליב, להפריע ולאיים עליהם. באשר לטענת השכרות שנטענה על ידי ההגנה, טען בא כוח המאשימה, כי לא הוכח ברמה הנדרשת כי הנאשם היה שיכור.

11. מנגד, עומדת גרסת ההגנה והיא, כי השוטרים הם שנהגו בתוקפנות ובאלימות כלפי הנאשם וכי התנהגותו של הנאשם היא רק תוצאה של היותו שיכור וכתוצאה ממעשי השוטרים.

12. לטענת באת כוחו של הנאשם, החיפוש שנעשה על גופו של הנאשם אינו חוקי, שכן, לא נתנה הסכמת הנאשם לחיפוש והנאשם לא הוזהר טרם החיפוש ועל כן, לטענתה, יש לפסול הראיה- הסכין שנתפסה.

13. יתר על כן, טוענת הסנגורית, כי השוטר בסאן התנהג באלימות מיותרת כלפי הנאשם, כאשר בחר, לטענתה, "להעניש" את הנאשם ולכבול אותו באזיקים ברגליו ובידיו, כשידיו מאחורי גבו במשך שעות, כשהוא יושב על כיסא, מבלי שיש קיר מאחוריו להניח את הראש, כל זאת, כאשר לא הוכח שהנאשם התפרע והיווה סיכון לסובבים לו.

14. באת כוח הנאשם הוסיפה וטענה, כי השוטרת אגמית דגן השפילה והקניטה הנאשם בכך שהטיחה בפניו כי בעברו בוצעה בו עבירת מין. כן הושפל הנאשם, לטענת הסנגורית על ידי יתר השוטרים המעורבים בכך שבחרו לצלמו בפלאפון האישי שלהם, כאשר הוא במצב נפשי קשה וזאת ללא כל צורך בכך.

15. במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרים והחוקרים שהיו מעורבים בחלק כזה או אחר במהלך האירועים מושא האישום. כמו כן, הוגשו דיסק חקירת הנאשם (ת/1), דיסק ובו שני סרטונים שבו נראה הנאשם מקלל (ת/2), מזכרים ודוחות פעולה.

16. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם וכן העיד מר אדהם בסטוני ששימש בעת תחילתו של האירוע מושא האישום מאבטח במועדון שנקר.

דין והכרעה

כללי

17. שמעתי עדי התביעה, עיינתי במסמכים שהוגשו, צפיתי בסרטונים ושמעתי עדות הנאשם ואת העד מטעם ההגנה.

18. מדובר באירוע מתגלגל אשר תחילתו ביציאה ממועדון "שנקר" בחיפה והמשכו בתחנת המשטרה, עובר לחקירות הנאשם. מצאתי, כי הנאשם התנהג כלפי השוטרים לאורך כל השתלשלות האירועים עד לחקירתו על ידי החוקרת אברמוביץ עת התפכח, בצורה מאיימת, משפילה, מעליבה ולא מכבדת. מעשיו של הנאשם היו מכוונים והאמירות אותן אמר היו פוגעניות ולא יכולה להיות מחלוקת על כך. יחד עם זאת, השוטרים שהיו מעורבים באירועים התנהגו כלפי הנאשם באופן שכבלו את ידיו מאחורי גבו אל הכיסא במסדרון למספר שעות וזאת ללא כל הסבר מניח את הדעת. יתירה מכך, מצאתי כי בחלק מהאירוע נהגו השוטרים באופן שיש בו כדי "מאבקי כוח" עם הנאשם, דבר שהביא להתלהטות האירועים שלא לצורך.

19. מצד אחד עומד נאשם, אשר נעצר בסמוך למועדון בילויים, בשעת לילה מאוחרת, כשנידף ממנו ריח חריף וחזק של אלכוהול, חולצתו קרועה ועל גופו נתפסה סכין, מעליב ופוגע בשוטרים באמירות משפילות. מצד שני עומדים השוטרים, שלא השכילו להבליג מול התנהגותו של הנאשם, במקום להכניס את הנאשם לתא עצורים ולאפשר לו להתפכח ולהירגע, הושם הנאשם בפינת המסדרון ליד תאי העצורים כשהוא אזוק ברגליו ובידיו מאחורי משענת הכיסא וראשו שמוט מידי פעם והשוטרת אלקובי עומדת ומצלמת אותו ומתעדת את הדברים שנאמרו על ידו. סבורני, כי אילו נהגו השוטרים כמתבקש מכוח תפקידם ומקצועיותם, לא היה תיק זה מתגלגל לממדיו.

20. חרף האמור, אציין כבר כעת, אינני סבורה שיש לפטור את הנאשם מאשמה ולזכותו מהעבירות המיוחסות לו וזאת כמפורט להלן.

אדון תחילה בעבירות המיוחסות לנאשם.

אשר לעבירת החזקת סכין:

21. הלכה למעשה כלל לא נתגלעה מחלוקת בעניין זה, כי הנאשם אמנם החזיק בסכין המדוברת.

כעולה מהגדרת העבירה של החזקת סכין, מדובר בעבירה התנהגותית, שאינה דורשת תוצאה.

היסוד העובדתי שבעבירה כולל מעשה - "החזקה", וכן שתי נסיבות:

"סכין" - כהגדרתה בסעיף 184 לחוק העונשין וכן הנסיבה "מחוץ לתחום ביתו או חצירו".

22. היסוד הנפשי שבעבירה זו הינו מחשבה פלילית רגילה, כמשמעותה בהוראות סעיף 20(א) לחוק העונשין, דהיינו, מודעות של הנאשם לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, כהגדרתם לעיל, ללא כל דרישה נוספת. (ראה: קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי (מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006), בעמ' 2106). מכאן, שעל פני הדברים התקיימו במקרה

דנא כל יסודות העבירה, הן במישור היסוד העובדתי והן במישור היסוד הנפשי.

23. טענה ב"כ הנאשם כי החיפוש שנערך על גופו של הנאשם היה בלתי חוקי ועל כן יש לפסול כראייה את הסכין שנתפסה במהלך עריכתו. יאמר מיד, כי אין בדעתי לקבל טענה זו של הסנגורית ודין הטענה להידחות.

24. סמכותו של שוטר לבצע חיפוש באדם, שלא על פי צו חיפוש ושלא אגב מעצר, נקבעה בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו- 1996 (להלן: "חוק החיפוש").

סעיף 3(א) לחוק החיפוש מסדיר את סמכות השוטר לבצע חיפוש ללא צו חיפוש וקובע:

"היה לשוטר יסוד סביר לחשוד שבגופו של חשוד נמצאת ראייה להוכחת ביצועה של עבירה או להוכחת הקשר שבין החשוד לבין ביצוע העבירה, רשאי הוא לערוך בו חיפוש חיצוני...והכל אם החשוד נתן את הסכמתו לכך".

25. בפסיקה נקבע, כי בעת שמתבצע חיפוש על ידי שוטר על גופו או ברכושו של חשוד (כגון בית או רכב), ללא צו שיפוטי, יש להוכיח קיומו של "חשד סביר" או "יסוד להניח" כי החשוד מעורב בביצוע עבירה.

26. באם קיימות הנסיבות שמכוחן קם החשד, אזי ניתן לערוך חיפוש ללא צו שיפוטי, ואין גם צורך בקבלת הסכמתו של החשוד לביצוע החיפוש.

יפים הם לעניינו הדברים שנאמרו ברע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** 6.3.12:

"מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצה וחד משמעית. יישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש"

ובהמשך באותה פסקה :

"לפיכך, נצביע בבחינת למעלה מן הדרוש על מספר אמות מידה שעשויות בנסיבות המתאימות לגבש חשד סביר כלפי אדם מסוים, כנדרש בהתאם להוראות החוק שאוזכרו לעיל, ולהצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי על גופו או בכליו של אותו אדם. בהקשר זה ניתן להצביע על נסיבות שרק בהצטרפן למכלול יקימו עילת חיפוש ועל נסיבות שבכל אחת מהן יש די כדי להקים חשד סביר. כך, בין היתר, ניתן להצביע על התנהגותו המחשידה של אדם מושא החיפוש הפוטנציאלי, על מידע בדבר ביצוע עבירה במקום בו נמצא אותו אדם או בקרבתו, וזאת בצירוף השעה שבה הוא נמצא באותו מקום. כמו כן, חשד סביר ברמה המצדיקה עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי עשוי להתגבש כאשר המשטרה מקבלת מידע אודות תיאורו של אדם החשוד בביצוע עבירה מסוימת או בדבר האזור שבו עשוי להימצא החשוד.

בנסיבות כאלה יתכן כי המידע שהתקבל יקים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש באדם שמאפייניו החיצוניים או מקום הימצאו תואמים את המידע שהתקבל. אמות מידה אלה כמובן שאינן ממצות וניתן להניח שאמות מידה נוספות יוכרו בפסיקת בתי המשפט בבוא העת..."

27. בהיעדר קיומן של נסיבות המקימות את אותו חשד, שוטר לא רשאי לערוך חיפוש ללא צו שיפוטי, וככל שייערך חיפוש כזה הוא ייראה כחיפוש לא חוקי. במקרים שבהם אין חשד סביר לביצוע עבירה, ניתן בכל זאת לרפא את היעדרותו של רכיב החשד הסביר ולבצע את החיפוש, אם החשוד נותן "הסכמה מדעת" לחיפוש.

28. הסכמה מדעת פורשה בפסיקה כהסכמה שניתנה לאחר שהוסברה לחשוד זכותו לסרב לביצוע החיפוש. (ראה: רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (6.3.12); רע"פ 2178/12 **סקייריס נ' מדינת ישראל** (18.7.2012)).

29. במקרה שבפני, על מנת לבדוק אם החיפוש שנערך על גופו של הנאשם היה חוקי או לא, יש לבחון תחילה אם החשד, שקינן בליבם של השוטרים עמירם פרטוש ובוריס קאורקין. בעת שהחליטו השוטרים שיש לבצע חיפוש על גופו של הנאשם, היה "סביר", היינו מבוסס דיו כדי להצדיק ביצוע חיפוש ללא צו שיפוטי.

30. העיד השוטר עמירם פרטוש וכן הוגש דו"ח הפעולה שערך - סומן ת/8:

"עבדנו משמרת לילה בתחנת זבולון. אנחנו יחידה מחוזית שמתגברת את זבולון במערך המועדונים וחיי הלילה. עבדנו, בין השעה 3:--:4:00 לפנות בוקר עברנו עם הניידת ליד מועדון "שנקר", הבחנתי במאבטחים של המועדון שהיה מצד שמאל שלי מנופפים לי בבהלה להגיע למקום, ביצענו פרסה בכיכר כדי להגיע למקום וכשהגעתי אליהם הם אמרו שיצא ממש עכשיו כדברם מהמועדון והם יודעים שיש לו סכין בכיס. הוא עומד להיכנס לתוך מונית. הגענו למקום, יצאנו מהניידת אני ובוריס, עוד שוטר, הבחנו במונית ובצעיר עם חולצה קרועה שיושב בתוכה. אמרנו לו לצאת היה קצת דין ודברים, הוא לא רצה לצאת, התנגד, בצורה מילולית ופיזית, בסוף הוא יצא. ליווינו אותו לתחנת אוטובוס שהייתה מחוץ למועדון וערכנו עליו חיפוש על הגוף בבגדיו. במהלך החיפוש נתפסה סכין יפנית בתוך אחד מכיסיו, כל האירוע הוא צועק, מקלל: "אני יזין את כולכם, שרמוטות, מזדיינים בתחת, בני זונות, אני עוד אגמור אתכם אחד אחד" תוך שהוא משתמש בכוח ומניף את ידיו לכל עבר על מנת להתחמק ממעצר בשלב הזה. לאחר מכן הודענו לו שהוא עצור, הכנסנו אותו לניידת והובלנו אותו לתחנת זבולון. אני רוצה לציין כי המהלך החיפוש על הגוף שלו ניגשתי אליו והוא אמר לי בשקט באוזן "רק שתדע שיש עליי סכין וזה להגנה עצמית כי אף אחד לא שומר עלי", כנראה שהוא היה מאוים... לקחנו אותו לתחנת משטרה בניידת וגם שם הוא המשיך בסבב הקללות שצינתי קודם. זה נסיעה של כמה דקות ובכמה דקות האלה הוא לא הפסיק, איים וקילל עד שהגענו לתחנה... נדף ממנו ריח אלכוהול חריף, ע"פ חוות דעתי הוא לא היה במצב שהוא לא מבין מה הוא עושה או התנדנד ולא יכול ללכת הוא היה די מפוכח.."

(ההדגשות שלי ס.פ.ק. - פרוטוקול מיום 01.02.2018)

בחקירתו הנגדית בבית המשפט חידד השוטר פרטוש וציין:

עמוד 6

"..הגעתי למאבטחים והם סימנו לי על המונית. הדלת האחורית של המונית היתה פתוחה, הם הצביעו לשם ואני נגשתי הם אמרו לי שבתוך המונית יש בליין שיצא מהמועדון ויש לו בכיס סכין".

31. מטעם התביעה העיד השוטר בוריס קאורקין ובאמצעותו הוגש דו"ח הפעולה שערך - סומן ת/11 וסיפר:

"המאבטחים פנו אלינו... אמרו לנו שיש בן אדם בתוך המונית ויש לו סכין והוא רוצה לדקור מישהו. אני ביחד עם השוטר עמי פרטוש הגענו למונית, הדלת האחורית ימנית היתה פתוחה והמאבטחים הראו עליו. הדלת של המונית היתה פתוחה, אני תפסתי אותו והוצאתי אותו מהמונית והוא התחיל להשתולל, לדחוף אותי ואת השוטרים ואת המאבטחים. הבאתי אותו לתחנת המטרונית ושם ביצעתי עליו חיפוש ותפסתי את הסכין שהיתה בכיס שלו...כתבתי שהבאתי אותו לתחנת המטרונית ליד המועדון והחשוד אמר שהוא מרים ידיים, החזקתי את היד שלו והכנסתי את היד הימנית שלי לתוך כיס שלו והוצאתי משם את הסכין יפנית".

32. על פי עדות השוטרים, פרטוש וקאורקין, המקובלת עליי, בהגיעם למקום הרלוונטי הופנו על ידי מאבטחי המועדון לעבר הנאשם, קיבלו מהמאבטחים מידע אודות החזקת הסכין, נדף מהנאשם ריח של אלכוהול, חולצתו של הנאשם היתה קרועה -כפי שגם הנאשם הודה.

33. נסיבות אלה - בהצטבר לנסיבות **המקום והזמן** - בהחלט גיבשו חשד סביר ל"עבירה בת מעצר" כמשמעותה בהוראות חוק המעצרים בגין החזקת כלי משחית מסוג כזה או אחר ואכן, די בחשד זה לביצועה על מנת לגבש עילת חיפוש.

34. מכאן, כי בנסיבות העניין החשד עומד ב"מבחן הסבירות" והשאלה האם ניתנה "הסכמה מדעת" מטעם הנאשם לביצוע החיפוש, או לא, לא רלבנטית. מקום שהחשד עומד "במבחן הסבירות", אזי, אין נחיצות לבקש ולקבל את הסכמתו של הנאשם לחיפוש, ושההסכמה תהיה "מדעת".

35. לפיכך, גם אם לא התקבלה הסכמתו של הנאשם לחיפוש, או שההסכמה איננה "מדעת", החיפוש ייראה כחיפוש חוקי. בנוסף, אף הנאשם העיד בבית המשפט ואישר, כי כאשר הבחין בשוטר פרטוש מסר לו, כי הוא מחזיק בסכין יפנית, הנאשם אף אישר כי חולצתו היתה קרועה וכלשונו:

"...התקרבו אלי התחלנו להתקוטט תפסו אותי מהחולצה וראיתי אדם בא אלי עם סכין, פתח את הסכין זו סכין יפנית, מתקבעת, הרחקתי אותו עם היד שלי ובזמן הזה יש עוד חברים שלו לידי נותנים לי אגרופים, נתתי לו מכה על היד העפתי לו את הסכין שעפה על הרצפה. מיהרתי להרים את הסכין מעל הרצפה הלכתי לכוון הסכין ובזמן הזה חטפתי בעיטות ותפסו אותי מהחולצה. החזקתי הסכין ביד פתחתי אותה עוד יותר, התחלתי לנופף בה שמי שיתקרב אלי אני פשוט אפגע בו. היה שם סלקטור אחד, אמר לי רץ תברח מפה.

...מהסמטה אני רץ בורח מסביב למועדון, שם יצאו לי מהדלת האחורית עוד סלקטורים, תוך כדי שאני רץ החברה האלה שנרתעו ממני הם גם אולי שלושה ארבעה מהם רצו אחרי, יצאו סלקטורים גם על הסלקטורים איימתי שאף אחד לא יתקרב אלי, מאחור של המועדון עשיתי סיבוב הגעתי חזרה לכניסה

של המועדון ושם כבר עליתי על מונית ובזמן הזה היה שם צוות יס"מ, אותו צוות יס"מ.

עכשיו אני לא זוכר איפה או מהמונית הוציאו אותי או שזיהו אותי מהתחלה. זהו מפה אני מגיע אני זוכר שהוציאו אותי מהמונית. מתחילים להחליף דין ודברים מאיפה אתה מה עושה פה? למה החולצה שלך קרועה? יש עליך משהו שלא צריך להיות?

אני אומר לעמי אותו יס"מניק "יש עלי משהו שלא צריך להיות לא שלי בצד ימין אחורי יש לי סכין יפנית". אמרתי לו שהוא הבחין שחולצתי קרועה אמרתי שמה שיש לי אני אמסור בתחנה ולא כאן.

מפה מפעילים עלי כוח. אני לא התנגדתי שיעשו עלי חיפוש. רק אל תתפסו אותי בכוח. עשו עלי חיפוש בלי שהתנגדתי. רק לא בכוח. בסוף אמרתי לעמי אני זוכר "עשו עלי חיפוש רק תשחררו לי את הידיים".

36. מכאן, כי החיפוש היה חוקי ולפיכך אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עבירת החזקת הסכין ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה זו.

עבירות האיומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור

37. ביחס לעבירות אלו העידו השוטרים, הוגשו סרטונים ונשמעה עדות הנאשם.

כתב האישום מפרט, כי הנאשם ניסה למנוע מהשוטרים לכבול אותו באזיקים, כל זאת בעודו מגדפם. בזמן שנכבל והועבר לניידת המשטרה, המשיך הנאשם להשתולל, לדחוף ולקלל את השוטרים שאחזו בו. בהמשך, בתחנת המשטרה, נטען כי ירק לעבר השוטר עמי לסט, העליב את השוטרת אלקובי, איים, הפריע וקילל את השוטרים אגמית וכארם.

הנאשם טען, כי השוטרים נהגו כלפיו באלימות מיותרת, כי היה שיכור במהלך אירועים אלו וכי לא היה צורך לעצרו, לכבול אותו באזיקים בידיו וברגליו במשך שעות. אין מחלוקת עובדתית כי הנאשם קילל ואיים על השוטרים בכל מהלך האירועים.

38. השוטרים פרטוש וקראוקין העידו כי הנאשם התנגד להיכנס לניידת הניף ידיו לכל עבר ולפיכך אני סבורה כי נהגו כשורה כאשר כבלו אותו והכניסו אותו לניידת. אציין כי הנאשם טען לראשונה בעדותו בבית המשפט כי השוטרים שהכניסו אותו לניידת זרקו אותו פנימה, עיקמו את ידיו, החזיקו אותו בחוזקה, קיללו אותו והוא אותם. אציין, כי בתשובת הנאשם לכתב האישום, הגם שהתשובה היתה מפורטת, התרכזה באירועים המתייחסים לחלק שבתחנת המשטרה ולא הועלתה טענה לאלימות שוטרים בחלק המתייחס לפני הובלת הנאשם לתחנת המשטרה. זאת ועוד, השוטרים פרטוש וקראוקין כלל לא נחקרו בחקירתם הנגדית על האלימות הקשה שמתאר הנאשם שנקטו השוטרים הנ"ל. כאשר הובל לתחנת המשטרה, הנאשם הושם בפינת המסדרון שבסמוך לתא עצורים/ תא עיכוב. השוטרים למעשה מודים כי כאשר הובל הנאשם לתחנת המשטרה נכבל מאחורי גבו לכיסא בידיו וכן נכבל ברגליו והדברים מתועדים מהסרטון שהוגש לבית המשפט. מצפיה בת/2 נראה הנאשם יושב בפינת המסדרון על כיסא ליד תאי העצורים כשידיו אזוקות מאחורי הגב מאחורי גב משענת הכיסא (בניגוד למפורט בכתב האישום כאילו היה הנאשם בתוך תא העצורים) ראשו שמוט מידי פעם ונופל והוא מקלל ומגדף ללא הרף כאשר השוטרת אלקובי עומדת ומתעדת מרחוק את הדברים.

מת/17 עולה כי השוטר ביסאן כתב במזכר כי הנאשם לא הפסיק לקלל ולצרוח וכשהתבקש מספר פעמים לא לקום מהכיסא לא נענה והמשיך לקלל. בהמשך כתב השוטר ביסאן כי העביר את אזיקי הידיים מאחורי הגב והנאשם גם המשיך לקלל. בעניין זה, נשאל בעדותו השוטר רס"מ אמיל בסאן, אשר שימש כקצין משמרת בעת הרלוונטית לגבי הצורך בכבילת האזוק בידיו מאחורי גבו וברגליו וטען, כי עשה זאת מ"שיקול מקצועי", אך לא פרט מהו אותו שיקול מקצועי. בעניין זה אציין כי אף אחד מהשוטרים ומהעדים לא ידע לציין היכן היה הנאשם מאז מעצרו ועד לחקירתו על ידי החוקרת אגמית דגן.

השוטר בסאן הכחיש, כי עשה זאת כיוון שהנאשם קילל את השוטרים או כאמצעי ענישה, אך מנגד מסר כך:

"האירוע הזה ספציפי, אני אגיד לך בדיוק מה אני מרגיש, מעבר לזה שאני שוטר יש לי גם חיים פרטיים, אני בן אדם נשוי לאישה וברוך השם אחרי 5 שנים נולדה לי ילדה, יש לי רגשות, לבוא ולשמע דברים כאלה מפיו של בן אדם בתחנה, זה לא קל בכלל, להגיד לך שהצלחתי לא לקחת את זה אישית, התשובה היא לא, לקחתי את זה מאוד אישית וזה מאוד עיצבן אותי. ניהלתי באותו רגע את המשמרת, הייתי צריך לטפל באנשים, בשוטרים, העדפתי לברוח מהמקום כי לשמוע דברים כאלה, אני לא שמרתי עליו, יש צוות ששמר עליו, זה אחד האירועים שלא אשכח אותם, לא נתקלתי במהלך 13 שנים ברצף כזה של קללות, שיקלל כמה שצריך אם זה עושה לו טוב, ברגע שזה מגיע למשפחה, לילדה ולאישה, אי אפשר להמשיך את היום הזה ככה, זה יושב לי בראש ובלב ולא אשכח את זה. העדפתי לשכוח מהאירוע הזה באותו יום".

לא קיבלתי הסבר מספק מדוע היה צורך לכבול את הנאשם בפינת המסדרון סמוך לתא עצורים.

39. בעניין זה העידה השוטרת אלקובי מטעם התביעה. בעדותה סיפרה כי השגיחה מספר שעות על הנאשם ובאותה עת הוציאה את הטלפון הנייד שלה ותייעדה את הדברים. וכך, סיפרה בעדותה השוטרת אלקובי:

"לשאלת בית המשפט מי צילם את הסרטון אני משיבה, צילמתי בגלל ההתבטאויות שלו כלפי השוטרים וכל מי שנמצא מסביב שזה מעוכבים ועצורים אז הוצאתי את הפלאפון נייד וצילמתי. זה היה בשעה 07:08 בבוקר לפני החקירה שלו" (עמ' 22 לפרוט').

בהמשך נשאלה השוטרת על תחושותיה נוכח התבטאויות הנאשם והיא השיבה:

"זה מוציא מאיזון מסוים שאתה רגיל אליו. תחושות קשות, השפלה, נבוכה שזה ממש התייחסות לא אלי כאל מישהי בארגון אלא כאשה או ספציפית אלי כבן אדם" (עמ' 23 לפרוט').

לשאלה מדוע הנאשם ישב במסדרון ולא הוכנס לתא מעוכבים, השיבה העדה: "כדי לא לגרום חיכוך מסוים עם מעוכבים ועצורים אחרים".

העדה נשאלה עוד, היכן שהה הנאשם ממעצרו בשעה 03:20 ועד שהחלה לשמור עליו בשעה 07:08 והעדה לא ידעה להשיב על כך.

40. קצין החקירות פקד כארם לא ידע אף הוא להשיב היכן שהה הנאשם כל הזמן מאז מעצרו והבאתו לתחנת המשטרה ועד לשעה 07:00 לערך. עוד ציין כי רשם במזכר כי נכנס לאזור תאי המעצר וחדר העיכוב ושם ראה את הנאשם. את המזכר רשם ביום 10.12.17 יומיים לאחר האירועים מושא כתב האישום.

41. כאמור, אני סבורה כי במצבו של הנאשם, היה מקום להכניסו לתא עצורים ולא להשאירו ישוב על כיסא בפינת המסדרון אזור בידיו ורגליו במשך מספר שעות. ואצין, כי גם אם לא היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול היה מקום להימנע מלעשות כן.

איני מקבלת את ההסבר שניתן שנאשם שהה במסדרון שעות רבות למניעת חיכוך עם עצורים אחרים. הנאשם הושם בפינת המסדרון בתחנת המשטרה כל אותו זמן המשיך לגדף ולהעליב ולהשתמש באלימות מילולית כאשר היה תחת השפעת אלכוהול במידה זו או אחרת לפיכך, לא ברור כיצד הועילה השמתו כבול במסדרון ולא בתא עצורים דווקא ואיזה שיקול מקצועי הביא את השוטרים לעשות כן.

42. חרף כל האמור והעובדה כי אני סבורה כי השוטרים שטפלו באירועים מושא האישום יכלו להתנהל בצורה אחרת אשר לא היה בה כדי להסלים את האירועים, שוכנעתי כי הנאשם אכן קילל ואיים על השוטרים, קודם לכבילתו לכיסא, בזמן כבילתו וכן לאחר מכן והנאשם אף מודה בכך. כך גם עולה מהסרטונים שהוגשו - **ת/2**.

43. באשר לטענת הנאשם, כי השוטרת אגמית נהגה כלפיו באלימות מילולית קשה בחדר החקירות, שעה שהטיחה בו כי בעברו היה קרבן עבירת מין וכי גם שוטרים נוספים לעגו לו, צילמו אותו, וקיללו אותו, איני יכולה לקבוע כי אכן הדברים נאמרו על ידי השוטרים ואין לי כל ראייה לכך מלבד דברי הנאשם אשר בד בבד עם טענה זו טוען גם כי היה שיכור עד כדי שלא ידע מה הוא עושה או מה הוא אומר. בעניין זה ראוי לציין, כי ככל שחלק מהאירועים תועדו, הרי שתחילתה של חקירת הנאשם על ידי השוטרת אגמית דגן לא תועדה, בחלק זה טוען הנאשם נאמרו לו דברים פוגעניים על ידי החוקרת אגמית ודברים אלה לא תועדו. מהמשכו של התיעוד היוזאלי עולה כי הנאשם צועק ומקלל ומטיח בפני השוטרת כי כינתה אותו בשם "נאנס" דבר שהבעיר בו את חמתו. כאמור, תחילתה של החקירה לא תועד ולפיכך הדברים שנטען כי נאמרו, אם נאמרו, לא תועדו ואין כל ראייה לאמירתם.

43. כאן גם המקום להעיר באשר ליריקה לכיוונו של השוטר עמי לסט, המיוחסת לנאשם כי מאחר ולא מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה, לא ארחיב בעניין. כמו כן יצוין כי לטענת ההגנה הוגשה תלונה למחלקה לחקירות שוטרים וכי התלונה נגנזה בשל היעדר שיתוף פעולה ולא הוגש ערר על החלטת המחלקה לחקירות שוטרים.

44. כאמור, באת כוח הנאשם טענה, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים ובעבירה של הפרעה לשוטר, משום שהנאשם היה שיכור בעת האירועים הרלוונטיים בכתב האישום ולא ניתן לייחס לו את היסוד הנפשי הדרוש בעבירות מטרה. בא כוח התביעה טען, כי ההגנה לא עמדה בנטל להוכיח, כי הנאשם אכן היה במצב של שכרות, מלאה או חלקית.

הגנת סייג השכרות - סעיף 34ט(ה) לחוק העונשין, תשל"ז-1977

45. לטענת ב"כ הנאשם, יש לזכות את הנאשם מהעבירות של איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, המיוחסות לו, זאת בשל היותו ב"מצב של שכרות", כהגדרתו בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין או להגדרה של "שכרות חלקית", כנאמר בסעיף 34ט(ה) לחוק העונשין.

46. העבירות הרלוונטיות לענייננו, הן עבירות איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, המוגדרות כעבירות התנהגות הכוללות יסוד של מטרה.

47. סייג השכרות קבוע בסעיף 34ט' לחוק לפיו:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה

(ג) גרם אדם למצב השכרות כדי לעבור בו את העבירה, רואים אותו כמי שעבר אותה במחשבה פלילית אם היא עבירה של התנהגות, או בכוונה אם היא מותנית גם בתוצאה.

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה".

48. בהתאם לסעיף 34 ט(א), סייג השכרות יחול, במקרה של שכרות מלאה או חלקית, רק אם שכרות זו "נגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או לא מדעתו" של הנאשם.

רק למי שמצב שכרותו נגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו תעמוד הגנת השכרות. לעומת זאת, אדם שביצע עבירה במצב של שכרות אליה נכנס מרצונו החופשי, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם מדובר בעבירה התנהגותית, או באדישות אם מדובר בעבירה תוצאתית, היינו היסוד הנפשי בשעת שכרותו יצטרף אל היסוד העובדתי של העבירה בשעת ביצוע המעשה. למעשה הדין לעניין שכרות חלקית כהוראת סעיף 34ט(ה) עוסק במקרה בו מבצע העבירה היה תחת השפעת חומר משכר וחומר זה לא השפיע עליו ברמה כזו ששללה את יכולתו להבין את אשר עשה או את הפסול במעשהו או להימנע מעשיית המעשה, אולם חומר זה השפיע באופן חלקי על יכולתו להבין את מעשיו ומשמעותם.

אינני סבורה כי בעניינו הנאשם היה במצב של שכרות מלאה או שכרות חלקית.

בע"פ 7164/10 אברהם ג'אן נ' מדינת ישראל, (1.12.11) נקבעו התנאים המצטברים הנחוצים לשם הוכחת מצב השכרות:

"תנאי מקדמי לתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 34ט(ב) סיפא לחוק הוא, שעל המערער להראות כי

בעת ביצוע העבירות אכן היה נתון ב"מצב של שכרות" כהגדרתו בס"ק (ד). ודוק: לא כל מי ששתה לשכרה נחשב כמי שנמצא ב"מצב של שכרות", ועל מנת להיכנס לד' אמותיה של הגדרה זו, נדרשים להתקיים בנאשם בעת ביצוע העבירה שלושת התנאים המצטברים הבאים:

א. היותו של הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה.

ב. התקיימות אחד מ"שלושה סימפטומים חלופיים": חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או חוסר יכולת להבין את הפסול במעשה, או חוסר יכולת להימנע מעשיית המעשה (עניין נטרשווילי סעיפים 14-12 לפסק דינה של השופטת מ' נאור, עניין טיקמן)

ג. קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אחד הסימפטומים הנ"ל (ראו לדוגמה, ע"פ 3243/95 צאלח נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 785, 769 (1998) (להלן: עניין צאלח); ע"פ 10800/04 רומנצקו נ' מדינת ישראל בפסקה 11 והאסמכתאות שם (לא פורסם, 18.9.2006) (להלן: עניין רומנצקו); עניין נטרלווילי בעמוד 681).

49. המחוקק צמצם את תחולת החזקה שבסעיף 34ט(ב) ולפיכך, על פי ההלכה לא ניתן לייחס למבצע עבירה שיכור רצון בהתקיימותו של המניע להתנהגות או בהשלמת מטרת ההתנהגות, רכיב אשר נדרש לצורך הרשעה בעבירות מטרה ובעבירות הדורשות "כוונה מיוחדת", דוגמת עבירות של איומים ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (ראו לעניין זה רע"פ 3480/09 **מלכה נ' מדינת ישראל** (14.03.10); רע"פ 6382/11 **קאדריה נ' מדינת ישראל** (9.06.13). לשם התקיימותה של הגנת השכרות החלקית יש להראות כי הנאשם, בשל שכרותו היה חסר מודעות לרכיב מסוים ביסוד העובדתי של עבירת האיומים או הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

50. סעיף 34 לחוק העונשין, קובע, כי "**חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית**". כעולה מהפסיקה, הנטל להוכחת מצב השכרות ולקיומם של התנאים הנדרשים לשם החלת סייג השכרות מוטל על הנאשם. אם הניח הנאשם תשתית ראייתית מספיקה כדי **לעורר ספק סביר**, ניתן יהיה להחיל את סעיף 34כב (ב), הקובע, כי באם התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית והספק לא הוסר, יחול הסייג ((ראו ע"פ 7164/10 **ג'אן נ' מדינת ישראל** (1.12.11); ע"פ 3243/95 **צאלח נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 785, 769 (1998)).

51. עוד נקבעו מבחני עזר ואינדיקציות ראייתיות על מנת להוכיח, כי הנאשם הגיע למצב של שכרות, כמו עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם או לגבי סימני שכרות בנאשם; עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוני האישונים; פעולות שביצע הנאשם והצהרות שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו ולאחריו; זכרונם של הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה; הצהרות הנאשם בעת ביצוע המעשה או סמוך לו; (ראה: ע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מדינת ישראל**).

52. בענייננו, הוכחו קיומם של סימנים שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול ואין חולק כי הנאשם שתה אלכוהול ונדף ממנו ריח חריף של אלכוהול. השוטרים שהגיעו למקום האירוע - מועדון "שנקר" בחיפה שמו לבם שנדף מהנאשם

ריח חריף של אלכוהול. אולם, האם מצבו נופל בגדרי מצב השכרות לשם החלת סייג השכרות?

53. אתאר את הראיות לעניין מצבו והתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים מושא כתב האישום, אשר יש בהם כדי לסייע במענה לשאלה אם הנאשם היה ב"מצב של שכרות" באותו זמן.

השאלה היא האם הוכח במאזן הסתברויות, כי הנאשם היה במצב של "שכרות", חלקית או מלאה. כאמור, הנאשם העיד כי שתה אלכוהול, יחד עם חבריו, עוד טרם הגעתם למועדון, שם רכשו בקבוק וודקה ושתו אותו. בחקירתו של הנאשם מיום 11.12.17 לאחר שנועץ בעורך דינו ולאחר שהשפעת האלכוהול פגה לחלוטין, טען כי "היה לי ראש טוב, אבל ברגע שנעצרתי הכל הלך לי, רק התבאסתי והייתי מתוסכל רצח". בהמשך כאשר נשאל הנאשם בחקירתו על כך שירק לכיוונו של השוטר עמי וקילל אותו "יא מוצץ יא זין" השיב הנאשם: "את צודקת הוא לא קשור ולא אשם, על סתם, מכעס ותסכול".

54. השוטרים עמירם פרטוש ובוריס קאוריקן תיארו את מצבו של הנאשם .

משנשאל השוטר פרטוש לעניין זה, העיד, כי על פי חוות דעתו הנאשם לא היה במצב שהוא לא מבין מה הוא עושה אך יחד עם זאת ציין כי נדף מהנאשם ריח אלכוהול חריף. השוטר קאוריקן נשאל בעדותו האם הנאשם היה בשליטה והשיב: "אם לא היינו מחזיקים אותו אז לא. אנחנו החזקנו אותו והצלחנו להשתלט עליו". משהתבקש להסביר השוטר קאוריקן למה התכוון כשמסר שנדף מהנאשם ריח חריף של אלכוהול, השיב כי מהנאשם נדף ריח חזק של אלכוהול ואף טען כי ממרחק: "הרחתי את הריח בצורה חזקה".

55. על מצבו הקוגניטיבי של הנאשם בשעות הרלוונטיות לכתב האישום ניתן ללמוד מהתנהגותו לאורך האירועים. הנאשם קילל את השוטרים וניתן לשמוע את הדברים בדיסק שהוגש ת/2. יחד עם זאת לא נראה כי הנאשם היה במצב של שכרות באופן משמעותי. מעדותו עולה כי לטענתו חברו התפרע וכי הוא זה שביקש לקחת אותו הביתה עם מונית ואף שכנע את השוטר פרטוש. אז, לטענת הנאשם שם לב ששכח את הטלפון הנייד על הבר ונכנס חזרה לבר להביא את הטלפון הנייד. אין בפני חוות דעת בעניין רמת השכרות שהיתה לנאשם כאשר נעצר, משכך, על מנת לעמוד על מצב שכרותו של הנאשם אין לנו אלא להסתמך על ראיות חיצוניות ועדויות. לא הובאה כל עדות מטעם ההגנה בדבר כמות האלכוהול ששתה הנאשם עם חבריו כפי שהעיד על כך, כמו כן לא הובאה כל חוות דעת לעניין השכרות של הנאשם. נוכח דברי הנאשם עצמו בחקירתו כי "היה בראש טוב" הרי שלא שוכנעתי שהנאשם היה שיכור ברמה משמעותית המקנה לו הגנה על פי הגנת שכרות מלאה או חלקית.

אמנם, בחקירתו מיום 11.12.17 שעה 14:22 הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם החוקרת אברמוביץ, אולם אין בכך כדי ללמד כי בעת מעצרו היה הנאשם ברמת שכרות כזו שיש בה כדי להקנות לו הגנת שכרות.

לאור האמור, אין בהתנהלותו ומעשיו של הנאשם כדי ללמד כי הנאשם לא היה מודע לכל הסיטואציה ולאמירות אותן אמר גם ביחס לעבירת האיומים וכן ביחס לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הנאשם אכן אמר את שמיוחס לו בכתב האישום, וחרף העובדה כי היה תחת השפעת אלכוהול במידה מסוימת הרי שאני סבורה שהיה מודע לרכיבי היסוד העובדתי של העבירות המיוחסות לו.

56. **בשים לב לכל האמור, אני סבורה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עבירת האיומים וכן את**

עבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו .

ביחס לעבירה של העלבת עובד ציבור:

57. מיוחס לנאשם, כאמור, כי העליב את השוטרת ספיר אלקובי, את השוטרת אגמית ואת השוטרי כארם. הנאשם, כאמור, מודה בגידופים ובאמירות המיוחסות לו.

כך גם עולה מהסרטונים שהוגשו ת/1 ו- ת/2

בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.7.11), ניתח בית המשפט את יסודות העבירה של וקבע, כי:

"עבירת העלבת עובד ציבור היא עבירה התנהגותית, המעניקה הגנה מיוחדת לעובד ציבור במילוי תפקידו. היסוד העובדתי של העבירה בנוי ממעשה העלבה הנעשה בתנועות, במילים או במעשים; היסוד הנסיבתי מחייב, כי ההעלבה תופנה כלפי עובד ציבור בעת שהוא ממלא את תפקידו, או בנוגע למילוי תפקידו; היסוד הנפשי של העבירה מחייב קיום מחשבה פלילית רגילה מצד העושה, קרי - מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות. לא נדרשת כוונה מיוחדת להעליב את עובד הציבור או לפגוע בו לצורך קיום העבירה".

58. בפני העידו כל השוטרים על כך שהנאשם העליב את השוטרים באמירות פוגעניות ומשפילות. הנאשם עצמו הודה כי העליב את השוטרים והשוטרות ולא שלל את הדברים. לאור האמור אני סבורה כי יסודות העבירה הוכחו מעל לכל ספק סביר ולפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור.

סוף דבר

59. **אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.**

ניתנה היום, ד' אלול תשע"ח, 15 אוגוסט 2018, במעמד הצדדים